

ומה אם האש שוב תכזיב?

משמעויות והשלכות לתמרון יבשתי בחזית הצפון

גיא חזות, עפר שלח - INSS

כללי

לאחר שנה של מלחמה בה החזית העיקרית של ישראל הייתה חזית הדרום, החליטה ממשלת ישראל להעתיק את המאמץ העיקרי של צה"ל לצפון, תוך שהיא מוסיפה לחמשת מטרות המלחמה מטרה שישית נוספת- החזרת תושבי הצפון לבתיהם.

הטקטיקה הישראלית החדשה נועדה לשנות את המשוואה שהתפתחה בצפון בה שני הצדדים מרתיעים האחד את השני ונמנעים ממלחמה כוללת. למרות שצה"ל הצליח טקטית בתוכנית המגננה בצפון מאז ה-8 באוקטובר, ולחיזבאללה יש נפגעים רבים לצד מיעוט נפגעים לצד הישראלי, ברמה האסטרטגית חיזבאללה הצליח ליצור רצועת בטחון בצד הישראלי ו-80 אלף ישראלים הפכו לפליטים בארצם.

מאז ההחלטה שהתקבלה בקבינט המדיני בטחוני באמצע ספטמבר 2024, צה"ל מפעיל בלבנון מאמץ קינטי של מהלומות אש מדויקות על תשתיות ארגון חיזבאללה, כולל (על פי פרסומים זרים) שני מבצעים של פיצוץ זימוניות ומכשירי קשר, שפגעו בכ-1500 פעילים של הארגון. במקביל, פגע חיל האוויר בבכירי הארגון בארבע הזדמנויות שונות בלב שכונת הדאחיה, מעוז הארגון בבירות, וביצע מספר רב של תקיפות כנגד מערכי התמ"ס לטווח קצר ובינוני של הארגון.

בפעולותיה האחרונות בלבנון, מדינת ישראל מביאה לידי ביטוי את יתרונה העצום על חיזבאללה באיסוף מודיעין מתמשך של שנים, שיצר בנק מטרות מרשים, ובאמצעות מהלומות האש של חיל האוויר גורע מחיזבאללה יכולות רבות.

העברת מרכז הכובד של ישראל מעזה לצפון ושבירת משוואות הירי שהתפתחו היא שינוי טקטיקה ישראלית. היא נועדה ליצור בחיזבאללה תחושה כי המשך מלחמת התשה בצפון מול ישראל, עד שהיא תחליט לסיים את המלחמה בעזה, מסוכנת לארגון ולהישרדותו הצבאית. בכך תצליח ישראל לשבור את הקשר שיצר מזכ"ל חיזבאללה חסן נסראללה בין הלחימה בעזה לבין המשך הירי אל ישראל, לנתק בין הזירות ולאפשר, כאמור, את החזרת תושבי הצפון לבתיהם בביטחה.

יש לזכור כי ההחלטה לפנות את תושבי הצפון התקבלה תחת הרושם הקשה של אירועי ה-7 באוקטובר והחשש מפשיטה דומה של כוחות רדואן לתוך שטח ישראל (מה שכונה בחיזבאללה "התכנית לכיבוש הגליל"). פיקוד הצפון אכן ייצר בתוך ימים מערך הגנה מעובה על גבול הצפון, ואולם מנגד, התרוקנות הישובים אפשרה לחיזבאללה לירות כמות גדולה של אש תלולת מסלול וטילי נ"ט אל בתים ריקים, וליצור הרס רב בישובים סמוכי הגבול. שרים שהיו שותפים להחלטה, כמו חברי קבינט המלחמה (אז) בני גנץ וגדי אייזנקוט, אף הודו לימים שזו היתה טעות עם מחיר אסטרטגי קשה ובלתי נסבל. במצב שנוצר, החזרת תושבי הצפון תלויה לא רק בהסרת איום הפשיטה, אלא גם בנטרול האיום של אש שטוחת מסלול ורקטות עתירות משקל (רע"מ) וקצרות טווח על הישובים.

בימים אלה מתקיימים מגעים להסדרה מדינית, שתביא להפסקת האש בצפון ועשויה להיקשר גם לעיסקת חטופים ושינוי המצב ברצועת עזה. אם תהיה הסדרה כזו, ברור שישראל תעמוד על הרחקת כוחות חיזבאללה אל מעבר לטווח האפקטיבי לפשיטה או לירי נ"ט ורע"מ על ישובי הצפון. במקרה כזה תהיה המערכה בצפון בבחינת הישג אופרטיבי, שכן חלק משמעותי מן המציאות המאיימת ב-6 באוקטובר – חיזבאללה פרוש סמוך לגדר, כוחות רדואן במרחק זינוק מפשיטה רבתי לתוך שטח ישראל, ומערך רקטי וטילי המאיים באופן חסר תקדים על כלל שטח ישראל – יישחק עד מאוד.

על ישראל יהיה לוודא שבכל הסדר תעובה הנוכחות הבינלאומית מעבר לגבול, ויישמר לישראל חופש פעולה למניעת התחמשות מחדש של חיזבאללה ביכולות שנפגעו וזחילה של הארגון חזרה אל סמוך לגבול, שפי שקרה לאחר מלחמת לבנון השנייה ובניגוד להחלטה 1701 של האו"ם. בכל אלה יהיה די, יש לקוות, לא רק כדי להחזיר את תושבי הצפון לבתיהם אלא גם לשחוק את החלק המאיים ביותר ב"טבעת האש" שמבקש "ציר ההתנגדות" ליצור סביב ישראל. השגת מטרה זו באמצעות מערכה קצרה ועוצמתית, מבוססת מודיעין מעולה, מערכה חשאית שנבנתה במשך זמן רב ויכולות ביצוע של חיל האוויר תהיה בגדר הישג מרשים. ההישג אינו רק כפייה בכוח קינטי על חיזבאללה להפסיק את מלחמת ההתשה וניתוק ההקשר שנאסראללה עשה בין המלחמה בעזה לחזית הצפון, אלא גם חיזוק משמעותי של ההרתעה הישראלית, תדמיתה בעולם, בדגש על העולם הערבי, והחלשה משמעותית של ארגון חיזבאללה ופגיעה בביטחונו העצמי המופרז.

ואולם קיימת אפשרות מוחשית שהסדרה כזו לא תהיה, בשל חוסר רצונם של מי מהצדדים. המערכה באש תהיה קרובה למיצוי תועלתה, וחיזבאללה לא יוותר על התעקשותו להמשיך ולירות לתוך שטח ישראל כל עוד נמשכת הלחימה בעזה. נייר עמדה זה מנתח מה נדרש לעשות עם הכוח היבשתי של צה"ל במקרה שכזה, אילו הישגים ניתן להשיג בתמרון יבשתי ואילו חלופות להפעלתו עדיפות למימוש המטרה – יצירת תנאים מיטביים להשבת תושבי הצפון לישוביהם.

החלופות לתמרון יבשתי

במידה והאש תכזיב עומדות בפני ישראל שש חלופות להפעלת הכוח היבשתי שלה (החלופות הנ"ל מפורטות מה"גדולה" ל"קטנה" בהיבטי ההישג הנדרש וגודל הכוח שיופעל):

1. הכרעה צבאית של חיזבאללה בלבנון באמצעות כיבוש רוב מדינת לבנון, והשמדת התשתיות ופעילי חיזבאללה (בדומה למה שביצע צה"ל בעזה).
2. כיבוש דרום לבנון, טיהור המרחב והתיישבות ישראלית מדרום לליטאני (תחת התפיסה שרק התיישבות ישראלית תביא לביטחון בצפון).
3. כיבוש השטח ובניית רצועת ביטחון בדרום לבנון בדומה לרצועת הביטחון בשנות ה-80 וה-90 במאה הקודמת.
4. רצף פשיטות יבשתיות על מתחמי חיזבאללה בדרום לבנון לגריעת יכולות מהארגון והרתעתו.
5. כיבוש השטחים השולטים על קו הגבול, יצירת מרחב אבטחה על הישובים הישראליים, מניעת ירי ישיר מכל סוג על הישובים וסיכול אפשרות הפשיטה של רדואן.

6. חישוב קו המגע מיכולות הפשיטה של רדואן בקו המגע (בדומה לאופציה 5, אך על שטח קטן יותר, ובניגוד לאופציה 5, ללא השארות כוחות צה"ל לאחר סיום המשימה).

כל אחת מהחלופות תנותח על פי שלושה פרמטרים:

1. השגת מטרת המלחמה בצפון- הפעלת התמרון כמנוף לחץ על ארגון חיזבאללה להכרעתו הצבאית או להשגת הסכם 1701 משופר ובר קיימא, הדוחק את הארגון מצפון לליטאני ומסיר את איום הירי הישיר והפשיטה על יישובי הצפון.
2. היתכנות לביצוע החלופה- כ"א וסד"כ, אמל"ח (חימושים, חלפים, פלטפורמות), לגיטימציה פנימית ישראלית ובינ"ל.
3. היכולת לבצע את החלופה לאורך זמן.

הנחות העבודה לחלופות הקיימות להפעלת הכוח היבשתי של צה"ל

1. צה"ל מצוי במלחמה כשנה. כוחות היבשה צברו ניסיון מבצעי רב בעזה וגם בהגנה בצפון.
2. יישובי הצפון ריקים מתושבים, צה"ל ערוך ופרוס בהגנה בסד"כ של שלוש אוגדות ודרום לבנון כמעט ריקה מפעילי חיזבאללה לאור החשש שייפגעו - שלוש עובדות המקלות על יציאה מהגנה להתקפה.
3. פיקוד הצפון סיים נוהל קרב ארוך לתמרון יבשתי בלבנון ויש לו תוכנית סדורה.
4. יחידות היבשה עברו בחודשים האחרונים אימונים מקיפים לתמרון על פי תוכנית זו בלבנון.
5. לכוחות היבשה מגבלות רבות- כוח האדם בסדיר ובמילואים שחוק לאחר שנת מלחמה, הסד"כ היבשתי של צה"ל מוגבל בהיקפו, מלאי התחמושת והחלפים מוגבל וסובל מפערים רבים (נוכח אמברגו חלקי שיש על ישראל).
6. הלגיטימציה הפנימית בחברה הישראלית למהלך יבשתי בצפון, לאחר שנה של מלחמת התשה, גבוהה, יחד עם זאת היא מוגבלת ליכולת לספוג אבדות רבות, לאחר שנה של מלחמה ולמעלה מ-1500 הרוגים – מה גם שהלחימה בעצימות גבוהה בלבנון תתווסף להמשך הלחימה בעזה ולמלחמה הגוברת בטרור באיו"ש.
7. הלגיטימציה הבין-לאומית לכיבוש טריטוריה בלבנון לאורך זמן, לגרימת הרס ולהרג אזרחים בלבנון כתוצאה ממהלך יבשתי ישראלי, בנוסף להמשך ההפצצות בכל רחבי לבנון, מוגבלת מאוד ביחס לעזה. להבדיל מעזה, יש למדינות רבות שתמיכתן חיונית לישראל, ובראשן ארה"ב וצרפת, אינטרס מובהק בשימור המשטר שלה, הקטנת הפגיעה באוכלוסייתה ומניעת כאוס במדינה מעוררת ממילא. כל זה תקף במיוחד לאור הבחירות המתקרבות בארה"ב ומערכת היחסים המתוחה ממילא בין הממשל היוצא (שימשיך לכהן עד ינואר 2025) לבין ממשלת ישראל הנוכחית.
8. תושבי הצפון לא יחזרו לביתם בכל חלופה שלא תסיר את האיום הירי הישיר על הישובים ואת איום הפשיטה, ואם לא תהיה להם תחושת ביטחון ביכולת צה"ל להגן עליהם מאיומים אלה לאורך זמן. הסדרה מדינית תיתקל בחוסר אמון, שיש לו הצדקה לאור ניסיון העבר.

מסקנות מהנחות העבודה

1. בניגוד לעזה מול חמאס, אין לצה"ל יכולות להכריע צבאית את ארגון חיזבאללה ע"י כיבוש שטח נרחב בלבנון (בואכה ביירות לפחות), והישארות בו לאורך זמן, מצב שישחוק עד תום גם את הלגיטימציה הבינלאומית לפעולה, ועם הזמן יפגע גם בלגיטימציה הפנימית, כפי שאירע במלחמת לבנון הראשונה ולאחריה.
2. בכל חלופה, מלבד הכרעה צבאית של חיזבאללה, לא יינתן מענה מלא לאיום הכטב"ם והתמ"ס לעבר העורף הישראלי. הקטנת איומים אלה תתבצע במקביל למהלך יבשתי ע"י המשך מהלומות האש, אך לא תביא להסרתם.

ההישג הנדרש מהתמרון הוא לפיכך הסרה ברורה, שתחדש את אמון התושבים בכך שהם יכולים לחזור בביטחה לבתיהם, של שני איומים: איום הפשיטה הקרקעית של חיזבאללה ואיום האש "הקרובה" – שטוחת מסלול, טילי נ"ט ורע"מ.

ניתוח החלופות

הכרעה צבאית

בחלופה זו צה"ל יידרש לכבוש את מדינת לבנון בדומה לתוכנית "אורנים גדול" במלחמת לבנון הראשונה, ולטהר את שטחה מתשתיות ופעילים של חיזבאללה. מכיוון שחיזבאללה פרוש בכל שטח לבנון, ויש לו שני מוקדים מרוחקים עשרות קילומטרים מהגבל – בביירות ובבקעת הלבנון – יידרשו כיבוש שטח נרחב, עד פאתי ביירות לפחות, והחזקתו לאורך זמן.

בכל הקשור להשגת מטרת המלחמה בצפון, תוכנית זו תהיה האפקטיבית ביותר. ישראל תסיר את האיום האסטרטגי והטקטי של זרוע התמרון האיראני החזקה ביותר, תשקם את ההרתעה שנפגעה ב-7/10 ותושבי הצפון יוכלו לחזור לבתיהם ללא חשש.

מנגד, לחלופה זו אין היתכנות מבחינת כ"א והסד"כ של צה"ל בסדיר ובמילואים. במלחמת לבנון הראשונה נכנס צה"ל ללבנון בכוח של שמונה אוגדות; ההקבלה ההיסטורית אינה מדויקת, כמובן, אך מעניקה פרופורציה לסדר הכוח הנדרש. הפעם יידרש צה"ל לבצע את המשימה בעודו מחזיק סדרי כוחות גדולים בעזה (שתי אוגדות לפחות) ובאיו"ש (במאס 2024 הוחזקו שם 23 גדודים). יש לזכור, כי מערכי הסדיר והמילואים ייכנסו לתמרון לאחר שנת לחימה, שבה נפלו למעלה מ-700 לוחמים, ואלפים נפצעו באופן המונע מהם לחזור לשירות. אנשי המילואים שייקראו ללחימה שירתו כבר חודשים רבים במהלך השנה האחרונה, ואם כי אין להטיל ספק במוטיבציה שלהם לנוכח חיוניות המשימה, ספק גדול אם יהיה ביכולתם להתמיד בה לאורך זמן (כפי שקרה גם ב-1983).

בנוסף לצה"ל אין את האמל"ח (פלטפורמות, חלפים, תחמושות) לנהל מלחמה שכזאת. הלגיטימציה הבינלאומית לה תהיה אפסית, כולל אפשרות שהממשל האמריקני הנוכחי, שכבר מעכב אספקת פצצות כבדות וקיטים לדיוק החימושים לישראל, יחריף עוד יותר את הלחץ בתחום זה. גם פנימית, תהיה לגיטימציה למהלך הכרעה שכזה בתחילתו, אבל ככל שיחלוף הזמן, ירבו האבידות ותיווצר תחושה של דשדוש גם זו תלך ותתפוגג – כפי שקרה במלחמת לבנון הראשונה.

לפיכך, אין להסיק אלא שלישראל ולצה"ל אין אפשרות של ממש לבצע חלופה זו, ויש להסירה מן הפרק.

כיבוש דרום לבנון, טיהור המרחב והתיישבות

בחלופה זו צה"ל יידרש לכבוש את כל דרום לבנון עד הליטני (במרחב מטולה הקרוב לליטאני יידרש אף יותר). לאחר כיבוש השטח צה"ל יצטרך לטהר את המרחב מתשתיות ופעילי חיזבאללה במשך של שנה אחת לפחות. על מנת להקים התיישבות ישראלית במרחב, ישראל לא תאפשר לאוכלוסייה השיעית לחזור לדרום לבנון (מחשש לפעולות גרילה), ורק לאזרחים לבנוניים נוצרים וסונים יותר לחזור לכפרים מדרום לליטאני. הרעיון מאחורי הקמת התיישבות בדרום לבנון נשענת על התפיסה כי רק התיישבות ישראלית תביא לביטחון לצפון ולחיזוק ההרתעה הישראלית.

בכל הקשור להשגת מטרת המלחמה בצפון, תוכנית זו תהיה אפקטיבית, אך לא באופן מלא. ישראל תסיר את האיום הטקטי של ירי ישיר ופשיטה, אך ירי התמ"ס ואיום הכטב"ם מעבר לליטאני לא יוסר. מבחינת תושבי הצפון יהיו אלה תנאים מספקים לחזרתם הביתה. לעומת זאת, אם יוקמו ישובים בתוך השטח הלבנוני יהיה צורך להגן עליהם מפני איומים קרובים, שיעורר דרישה לכיבוש עוד שטח וחוזר חלילה.

מבחינת הלגיטימציה הבינלאומית, מהלך שכזה יהיה הרסני עבור ישראל ויקרב מאוד אל הידרדרותה למעמד של "מדינה מצורעת". **לפיכך, אין לו היתכנות או אף היגיון פנימי, ואין לדון בו כלל.**

כיבוש השטח והקמת רצועת ביטחון בדרום לבנון

לחלופה זו שני שלבים- הראשון הוא כיבוש השטח: עומק הרצועה שתיכבש ייקבע על ידי שיקולים טקטיים ואופרטיביים, אך המינימום הנדרש הוא שליטה בקו שבו יש קשר עין ישיר לישובי הצפון, או אפשרות לירי נ"ט ורע"מ לעברם - וטיהור מתשתיות ומחבלי החיזבאללה.

השלב השני הוא הקמת רצועת ביטחון בדומה לשטח שישראל החזיקה בלבנון בשנות ה-90. וכאן יש לזכור שני הבדלים משמעותיים, שהמילים "רצועת ביטחון" עלולות להטעות ביחס אליהם: רוב הסד"כ ב"רצועת הביטחון" בשנים 1985-2000 היה של אנשי צד"ל, עם נוכחות מוגבלת יחסית של לוחמי צה"ל. הפעם אין צד"ל, המשימה תהיה כולה של צה"ל ולצורך החזקת השטח לטווח הבינוני והארוך יידרש סדר גודל משמעותי (אוגדתי לפחות) במקביל לעיבוי קו ההגנה על הגבול הבינלאומי ולצרכים בחזיתות אחרות.

חשוב מזה, חיזבאללה לחם באותן שנים נגד צד"ל וצה"ל ברצועת הביטחון עצמה, ולא בחן את אפקטיביות הרצועה ביחס לחדירה ליישובי הגליל. הפעם מטרתם העיקרית של אנשיו תהיה לחדור לפשיטה, אפילו מוגבלת בהיקפה, ליישוב בצפון, כדי לקעקע את תחושת ההישג בישראל, להכריח אותה להשקיע עוד כוחות ברצועה ולשקוע ב"בוץ הלבנוני" ולהבריק את התושבים חזרה מחוץ לבתים שאליהם חזרו. ספק גדול אם יהיה בכוחם של הכוחות בתוך רצועת הביטחון למנוע לחלוטין אפשרות זו.

לכן, למרות שחלופה זו תחזיר את תושבי הצפון לביתם (אבל גם היא לא תיתן מענה לאיום התמ"ס והכתב"ס מעומק לבנון), היא לא ישימה.

רצף פשיטות יבשתיות

על פי חלופה זו צה"ל יבצע סדרת פשיטות על מתחמים של חיזבאללה במרחב שמדרום לליטאני, על מנת להשמיד תשתיות ופעילים ולאחר פעולה ממוקדת ייסוג חזרה לישראל. פשיטות אלה עשויות להיות גם בסדרי כוחות גדולים יחסית - כדוגמת מבצע "קלחת 4 מורחבת" בספטמבר 1972, בו נטלו חלק שתי חטיבות חי"ר (גולני והצנחנים), חטיבת שריון ("ברק") וכוחות הנדסה וארטילריה – אך בכל מקרה כוחות אלה לא יישארו בשטח אלא ישלימו את משימתם וייצאו ממנו.

חלופה זו נמנעת מהנוק ארוך הטווח לגיטימציה ומשחיקת הכוח שיש בחלופות הקודמות, אך גם לה יש מגבלות. לפשיטה, כפי שצה"ל חווה בעזה, הישג מוגבל מאחר ולאחר נסיגת הכוחות האויב משקם במרחב את תשתיותיו. ספק גם אם יהיה בפשיטות כדי להחזיר לתושבי הצפון את תחושת הביטחון הנדרשת כדי לחזור לבתיהם. חיזבאללה יגיב ודאי בירי, שלכשעצמו יחדש את הדרישה למהלכים גדולים יותר.

לכן, למרות שלחלופה זו היתכנות של כ"א, סד"כ, אמל"ח ולגיטימציה, גם היא לא תשיג את ההישג הנדרש.

כיבוש השטחים השולטים על הגבול ויצירת מרחב אבטחה

בעבר צה"ל כינה את התוכנית הנ"ל בשם "ישיבות נכונות". ע"פ התוכנית צה"ל יכבוש את השטחים השולטים מצפון לגבול הבינלאומי (ישיבות נכונות מורחבת מאחר והיכולות כיום של חיזבאללה דורשות כיבוש שטח נרחב יותר משתוכנן באוגדת הגליל טרם מלחמת לבנון השנייה), ישמיד במרחב את תשתיות האויב ומחבלים ויפעל בשטח כמרחב אבטחה למרחב ההחזקה בהגנה - המרחב בשטחנו בו פרוסים הישובים הישראליים (תוכנית זו תפתור לצה"ל את התורפה הכי גדולה שיש לו בהגנה על יישובי הצפון- העדר עומק בהגנה נוכח מיקום הישובים על קו הגבול). הפרמטרים לרוחב הרצועה שתיכבש פורטו בסעיף הקודם.

חלופה זו תסיר את איום הפשיטה והירי הישיר על הישובים הישראליים, ולמרות שלא תסיר את איום התמ"ס והכתב"ס, היא תאפשר את חזרתם של התושבים לביתם. במידה והיא תשלב איום מעשי להרס הכפרים השיעים במרחב (19 כפרים) ואיום בר קיימא שהם לא יחזרו לכפרים, יתכן ותשמש מנוף לחץ על חיזבאללה להגיע להסדרה.

לחלופה זו היתכנות מבחינת הפעלת הסד"כ לאורך זמן, האמל"ח והלגיטימציה הפנימית והבין-לאומית – אם כי זו תתפוגג אם תהיה תחושה שישראל מתכוונת להישאר בשטח לאורך זמן. לכן יש ללוות אותה במהלך מדיני, שיביא להסדרה, שתכונה "1701 משופר": דחיקת פעילי חיזבאללה ותשתיותיו צפונה לליטאני, הכנסת כוח בינלאומי חזק, כדוגמת כוחות אמריקנים וצרפתים למרחב, והפסקת המלחמה בצפון, עם או בלי ההקשר לעזה.

חישוף קו המגע

על פי חלופה זו צה"ל יפעל מהעבר השני של קו הגבול, על מנת להשמיד תשתיות רדואן הנמצאות בשטחים סבוכים סמוכי גבול. היא לא תסיר את איום הירי הישיר של חיזבאללה וגם אם תשתיות רדואן יושמדו, זה לא ימנע בעתיד מחיזבאללה להוציא לפועל את תוכנית הפשיטה. **לכן גם אם היא ישימה מבחינת צה"ל וממשלת ישראל, היא אינה רלוונטית.**

סיכום והמלצות

המציאות שהתפתחה בצפון בשנת המלחמה האחרונה הביאה לכישלון אסטרטגי חסר תקדים בתולדות ישראל, למרות ההצלחות הטקטיות של פיקוד צפון בקרב ההגנה. ישראל איבדה חבל ארץ שלם שתושביו הפכו לפליטים בארצם. על מנת לשנות את המציאות הקשה הוסיפה ישראל מטרת מלחמה חדשה לחמשת מטרות המלחמה - החזרת תושבי הצפון בחזרה לביתם.

על מנת לממש מטרה זו שינתה ישראל את המשוואות הקיימות בצפון מול ארגון החיזבאללה, בהוצאה לפועל של תוכנית המהלומות. יחד עם זאת, יתכן כי גם מהלומות האש לא יגרמו לחיזבאללה להפסיק את מלחמת ההתשה והתנאי להפסיקה בעצירת המלחמה בעזה.

ישראל נדרשת להתכונן לנקודת הזמן בה האש תהיה פחות אפקטיבית ואז לעבור לתמרון קרקעי במקביל להמשך הפעלת האש. לתמרון היבשתי יש שש חלופות. חלקן ישימות וחלקן לא, חלקן יתכן וישיגו את המטרה וחלקן לא. ישראל משלמת בחוסר יכולת לבחור בכל חלופה את מחיר צמצום והזנחת צבא היבשה שלה והעובדה כי ניהלה בעזה מלחמה בזבזנית ללא התחשבות במשאבים - זמן, אדם ואמל"ח.

החלופה הטובה ביותר שיתכן ותביא לשינוי המציאות האסטרטגית בצפון, תרתיע את חיזבאללה והיא גם ישימה, היא החלופה של יצירת רצועת אבטחה מצפון לגבול והשמדת תשתיות האויב והפעילים של האויב. תוכנית זו תסיר את איום הפשיטה של רדואן, לצד הסרת איום הירי הישיר על הישובים הישראלי. בהתאם, תושבי הצפון יחזרו לבתיהם, למרות החיסרון בתוכנית - העדר יכולת להסיר את איום הכטב"ם והתמ"ס. יש להדגיש שוב כי כדי להשיג לגיטימציה בינלאומית למהלך ולמנוע את שחיקת צה"ל וההתגלגלות הלא מתכוננת ל"רצועת ביטחון" לאורך זמן, יש ללוות את המאמץ הצבאי בחתירה להסדרה מדינית, שאם לא תייתר את המהלך הקרקעי תשלים אותו ותאפשר את חזרת תושבי הצפון לבתיהם ושינוי המצב בדרום לבנון מעיקרו יחסית ל-6 באוקטובר.